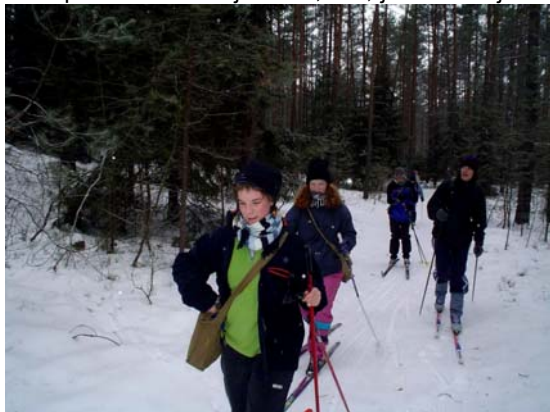

Úvodníček

Hnedle na počátku tohoto úvodníčku bych rád zacílil kritiku přímo osobně. Helmutě, pokud venku sněží, tak to neznamená, že se na výlet nejede. Poslední jednodenní výlet jsi prostě líně vypustil. Co, ležel jsi doma na kanapíčku a zíral do bedny ??

Možná se vám to zdá předčasné, ale letní tábor se neuvěřitelně blíží. Takže pár informací - opět jedeme do Lesné u Pacova. Tábor je měsíční a jako minule prvních 14 dní bereme děti i mimo oddíl. Cena prvních 14 dnů je 2600,- Kč, jedeme

v pátek 30.6.2006 a vracíme se v sobotu 15.7. (29.7.). Závazné přihlášky se objeví v nejbližší době na klubovně.

A naposled bych se chtěl pochlubit. V Bělé pod Bezdězem armáda ruší vojenskou posádku a pro neziskové organizace převáděla nepotřebný materiál. Když se někde něco rozdává zadarmo, tak tam určitě nesmíme chybět, takže jsem se tam vypravil s Marcelem. I přes dosti

velikou účast (no přeci jen se rozdávalo zadarmo) se nám podařilo pro oddíl získat novou polní kuchyni PK 26 H s veškerým vybavením a přívěs C180V. Pokud nevíte, co to je C180V, tak si to někde najdete, nebo počkejte na tábor, tam ho uvidíte.

Kosa

Pohled z Okna

Milá babičko, tak ti posílám slíbený pohled. Bylo tam hezky, vařili dobře a hezky jsme se projeli na běžkách... Ale popíšu ti to od začátku:

Na Hlaváku se nás sešlo osm a tento počet nám vydržel ještě celý den. Nejprve jsme pobavili pana průvodčího – prý do Oken, ha ha ha ha. No a když jsme se tam konečně dotrnáčeli, tak najít školu už opravdu nebyl problém. Otevřela nám paní v noční košili a řekla nám Dobrou noc. Tak jsme si vybalili a řekli si taky Dobrou noc.

Ráno nás čekalo, nebo spíš nečekalo, překvapení v podobě spodku od varné konvice. Ale víš, babi, my jsme neohrožení Kočovníci, a tak jsme si uvařili vodu v hrnci, tak byla snídane, jak má být. Potom nás už volaly běžky, a tak jsme na ně nasedli a ony nás odvezly k Bezdězu. Tedy alespoň některé, Bužu a Sára museli, nemajíce běžky, jít pěšky. Pokochali jsme se pohledem na zamřížený hrad, a když pěší vylezli z kukaně, mohli jsme se všichni dohromady napapat. Potom nás naše kroky neomylně vedly k Máchovu jezeru. Dorazivše do Doks podívali jsme se na hodinky a zjistili, kolik že to je. Hodně. Tak

to se neopálíme na slavné nudistické pláži. Škoda. Tak se alespoň pěkně projedeme po poli. Úžasný zážitek, babi, to je, jako když ti to jede samo. Doma jsme se ohřáli, dali si čajdu z hrnce a zahráli si Dostihy a sázky. Řádně vytrénovaní jsme se potom vrhli do jídla a pak ještě prozkoumat velikost tělocvičny... Na fotbálek nebo

K snídani jsme si dali úplně tuhé tavené sýry. Taková zmrzlina, dalo by se říct. Potom jsme šli za školu. Teda jenom proto, že tam bylo hřiště, tam jsme, už bez běžek, hráli frisbí. Myslím, že vyhrál Kokeš, který v zápalu boje frisbí rozbil. Pak jsme se vydali na nádraží. Různými cestami domů. Když nám mezitím pár dobrých duší poradilo, kudy že máme jet. Cesta byla napínavá, ale dojeli jsme.

Každý si z výletu něco odnesl – většina běžek někde záhadně chytila lupénku, některé Janiny (a nejen její) části bůhvíproč zmodraly, Vigova lyže se rozhodla, že si vykloubí kotník (ta lyže, ne Vigo), Jakea postihl neočekávaný

frisbíčko to sice není, ale to nám nevadilo. Potom jsme přibrali do kolektivu ještě Ajdama, Kokeše a spodek varné konvice. Nyní jsme kompletní. Tak zase Dobrou noc.

Ráno jsme se napojili gruzínským čajem a potom jsme se vydali za panem Houskou. Chudák, představ si to, babi, on byl hluchý. Ale dal nám proutek. Tak jsme ho s vděkem vzali a vyrazili zpět. Někteří šli celou cestu na běžkách, jiní se vezli s panem Familym Frostem. Dorazili jsme sice za tmy, ale alespoň jsme se pěkně prošli. Po večeri a pár hrách byl poražen jak Ota, věznitel Václavův, tak i Kokeš. Někteří neunikli volání Dostihů a mám takový dojem, že Ajdam s Janou by si klidně mohli založit stáj. Potom jsme zase spali.

záchvat mimořádnosti v nebývalé síle, varič si odnesl vítězství nad námi i nad oběma zásuvkami a my ostatní pěkné zážitky.

Tak se měj a já už se zase těším až k tobě v létě pojedu. Doufám, že tam bude hodně rybízu a merunek, tak jako loni.

Anežka

JPT v Pasekách

Tak již třetím rokem jsme se na jarňáky vydali do vesnice na rozhraní Krkonoš a Jizerských hor – Pasek nad Jizerou. Když náš autobus po křivolakých silničkách dojel až k paseckému konzumu, vítalo nás krásné počasí a fůra sněhu. Vyožili jsme tady věci a vzápětí je přesunuli o pár nadmořských metrů výš do Kolínské chaty, kde jsme měli následující týden spočívat. Jen v rychlosti jsme tam odložili věci a hurá na svah. Sice bez permanentek, ale když

už jsme tady, tak se jdeme alespoň rozjezdít. Na svahu jsme lyžaře rozdělili na dvě družstva a sice „rolby“ a „sáňky“. Zanedlouho se však začalo stmívat a navíc začal padat sníh, a tak jsme šli raději do chaty. K večeri jsme si dali lečo a zahráli si na novináře.

Ráno nás jako obvykle nevbudil Radeckého marš, protože již druhá jeho nahrávka byla odcizena, a za podezřelého posluchače vážné hudby jsme označili Kokeše. I bez hudby jsme však rozlepili oko a jali se posnídat vánočku a s radostí vyrazili na svah. Jak kdo v neděli lyžoval, vám nepovím, protože jsem měl na starosti jít do jiné povinně-nedobrovolné činnosti,

za což jsem byl odměněn volným polem lyžařské působnosti. Počasí nám přálo, a tak jsme s krátkým zastavením na oběd lyžovali celý den. Večer jsme si dali zapečené těstoviny a zahráli si na cestující MHD a to někdy opravdu není legrace.

Další den probíhal podobně, ale ráno jsme se nenasytili vánočkou, ale křupavými vysokými houštičkami. Co se sjíždění svahu týče, tak to družstvo, které si ten den stoupl na skateboard bez koleček a vydalo se s ním na bílou plochu mne příjemně překvapilo svými skokanskými dovednostmi a přezdívkou „lachtani“ si

opravdu nezaslouží.

Vlekaři opět přehodili igelitové pytly přes turnikety, a tak jsme museli jít domů. K večeri jsme si dali „ledvinky“ na halapartně sypané strouhanými paznechty“, opět si trochu zahráli a utaháni

sportovními výkony odešli do hajan.

Další den se od snídaně tak nespěchalo, protože bylo nutno vybrat trasu. Kam? No, šlo se na běžky. Šel jsem se silnější skupinou, a tak vám vylíčím cestu silnější skupiny. Za cíl jsme si určili železniční most přes Jizeru nad kořenovským nádražím, a tak jsme se tím směrem i vydali. Nejdřív do Kořenova, kde nás naštěstí nic nepokousalo, pak velmi zábavným vlekem do jiné části Kořenova (zkrátka toho dne jsme přes Kořenov šli asi 6krát). Na kořenovském nádraží jsme se občerstvili a pak již takřka za zatáčkou dorazili k mostu. Byl a je moc pěkný. Není to sice tak grandiózní cíl jako protržená

přehrada na Desné, ale zase jsme jej docílili na první pokus. Odtud jsme již pokračovali zpět přímo podél Jizery až do Pasek a domů se občerstvit a protože bylo svatého Valentýna, tak si i zahrát něco na podobnou tematiku. Následoval opět zasloužený spánek a další skvělý sjezdovací den. Stejný jako ty předchozí-taktéž bez ztráty kytičky.

autobusové nádraží. Rozhodli jsme se, že dále na Studenov vystoupáme po žluté značce začínající u lanovky na Rýžovišti. U lanovky jsme narazili na legračního velikého tučňáka, který zde inzeroval lyžařskou školičku, a kdyby mu Gizela nenadávala, že je – cituji: „HNUSNEJ“, tak jsme se s ním mohli i vyfotit. No nic, šli jsme dál okolo chaloupky, na které stál pán

Za zmínku stojí až pátý den, tady čtvrtek, kdy jsme se opět vydali na běžky. Opět budu popisovat trasu silnější skupiny, ale vím, že slabší skupina šla do Vysokého n. Jiz. do cukrárny. Tak tedy vyrazili jsme proti proudu Jizery do Harrachova, kde nám finální část cesty velmi znepríjemňoval provoz na státní silnici, protože nás dost namočil. V Harrachově chtěli za vyvezení lanovkou nekřesťanské peníze, a tak jsme se šli najíst na

a nad sebou uvolňoval lavinu sněhu (asi ho již nebavilo žít) a hlavně okolo klapajícího vleku, jehož zvuk byl velmi melodický, až uklidňující. Ale meditovat jsme nemohli, museli jsme dál. Počasí nic extra, ale cesta jménem Bláznivá baba nás nenechala zabloudit. Pak následoval předlouhý a naprosto úžasný sjezd dolů do Rokytnice. Odtud pak jak kdo chtěl, po svých či pěšky, jsme došli zase do Pasek. Večer ani nevím, co bylo k jídlu, ale vím, že

jsme si chtěli promítnout film, ale promítačka nás svým bezmocným nicneděláním ukolébala ke spánku.

Ještě pátek byla poslední možnost si zasjezdovat. Večer se pak večerní lyžování stalo třešničkou na dortu, když jsme si mohli zajezdit nejen „středočeskou nedělní“, ale i „frýrajd“, jízdu v Pentagonu i hexagonu a mnoho dalších sjezdových variací na téma – dostaň se dolu. No a v sobotu jsme si už jen zabalili, vyklidili chatu a ve zbývajícím čase, než přijel autobus, si vyšli na procházku. Tak doufám, že se to všem líbilo a příští rok s námi pojedou zase. Loučí se s vámi

lkarus

Lovci přezdívek

Říkala jsem si, že se o mně poslední dobou píše čím dál méně, tak proč si nedopřát trochu protekce a nenapsat o sobě aspoň ve svém vlastním článku, že? Proto jsem tu rubriku také zavedla, abych se v ní mohla v nestřeženém okamžiku trochu zviditelnit. A ten čas právě nastal. Tolik k egoistickému úvodu a teď už raději začnu s vyprávěním.

Jak to vlastně s tím morčetem bylo? Předem upozorňuji, že moje a Irenina

verze se různí, nicméně těžko říct, která z těchto verzí je pravdivá. Začneme tou mojí.

Jak už minule povyprávěl Vigo, v dětských letech bylo moje jméno (tedy Dora) na poměrně dlouhý čas nahrazeno přezdívkou Gogo, což se v počátcích velmi ujalo, nicméně postupem času se na výsluní dostala opět Dora, tvrdá konkurence všech přezdívek a Gogo zvolna upadávalo v zapomnění. Kolem deváté třídy už bylo Gogo tak málo používané, že nastal čas na nový pokus o přezděnění. Kosa měl tehdy tvůrčí období, co se týče oslovování, a tak mu jednoho dne přišlo na mysl, že říkat Doře „Doro“ je ohrané a rozhodl se, že rozčeří stojaté vody kočovnického oslovování a začal mi říkat „Dorče“. Jak už tady leckterý moudrý vedoucí pravil, když se vám něco nelíbí a

bráníte se tomu, tak si to tím pořádně přišijete. A to se mi taky stalo, nedbaje zkušených rad. Nicméně tuto originální variaci mého jména používal víceméně jen Kosa, ostatní se drželi tradičních variant. To trvalo jen do výletu, kterého se zúčastnila Irena. Poté co Irda slyšela, jak Kosa na půl lesa povykuje „Dorčééé“, usoudila, že Dorče – to zní jako morče, a rozjela masivní propagační kampaň

přezdívkou „Dorčemorče“, což se ujalo mnohem lépe než pouhé „Dorče“. A to je vlastně celé, Morče z toho už pak nějak přirozeně vyplynulo, když Dorčemorče je tak dlouhé...

A teď si přečteme, co si o tom myslí Irena. Už před časem mi přišly její odpovědi tak jednu z nich zkouknem a na zbytek se můžete těšit později: Chochó, stále si sobecky přivlastňují slátaninu „Dorče“, neboli hybrida Morčete a Dory. Už ale nevím, jestli to ostatní tuší a jestli si ještě někdo nedělá na tento výmysl nárok. Co, co, co?!

Tak to vidíte.

Nějaká další přezdívka?

Vyloženě přezdívka asi ne a školní už vůbec ne, spíš takové variace na moje jméno, ale to nejsou přezdívky, tak o tom zas až v jiném článku. Jediné, co se určitou dobu drželo a tedy stojí za zmínku, bylo v době mého krátkého sestřihu přiléhavé „Dór“, nicméně to s rostoucími vlasy také upadlo do zapomnění.

Autorský podíl na cizích přezdívkách

Tak z mé tvůrčí dílny vyšel myslím jen Švadlenka, co se účastnil projektu Tykadlo, a to proto, že se místo práce pořád někde zašival. Jak originální. Jinak nevím o ničem.

Tak a toť vše, zbývá před námi závěr, ve kterém opět prozradím něco málo z chystaného. Příště načneme krátkou řadu členů, kteří přes letitou návštěvě oddílu stále žádnou přezdívku nemají. Kdo si myslí, že to bude nuda, ten to samozřejmě číst nemusí, ale přijde o hodně. Takže čtěte Týpko a dozvíte se všechno, co jste vědět nechtěli!

morče

Fotoklepy

Zimní výlety do přírody skýtají všelijaká nebezpečnoství, se kterými je nutno počítat. Mysleli jsme v redakci na ty z vás, kteří ještě nemáte s podobnými výpravami takové zkušenosti, a tak jsme se tentokrát s naším toulavým fotoaparátem vydali za Helmutem. Ten je známý svou pečlivou přípravou a plánováním i sebekratšího výletu, a tak jsme ho požádali o pár tipů pro vás.

V čem tedy spočívá tajemství Helmutova úspěchu? Jak sám říká, klíčovou roli hraje udržení tepla, neboť pokud v zimě dojde k jeho ztrátě, hrozí

prochladnutí a na něj navázané problémy.

Potud to pro vás asi nebude žádná novinka, tento fakt by vás asi napadl také. Podstatný je ale způsob, jakým Helmut tepla na

výpravách uchovává – nikdy nevyjíždí (či nevychází) bez své oblíbené sady termosek, neboť ty jsou, jak známo, k uchování tepla přímo zkonstruovány. Zatímco běžný výletník si do termosky nabere maximálně čaj, Helmut v nich transportuje úplně všechno od svačiny až po náhradní oblečení. Takže i třeba peněženku, lyžařské vosky, sluneční brýle nebo foťák. Víte vůbec, k jak velké ztrátě tepla dochází, když sáhnete například na promrzlý padesátník? A co teprve na desetikorunu, o dvacete nemluvě? Nyní si již snadno můžeme představit, kolik tepla řádově Helmut uspoří

(pro ilustraci si prohlédněte fotku, kde Helmut zrovna vyndává z termosky vyhřáté náhradní rukavice). Zbývá nám jedna otázka: k čemu Helmut ono ohromné množství uspořené tepla využívá? Odpověď bohužel od celého systému lehce odrazuje – v kombinaci s těžkým batohem plným termosek se takto spořicí turista strašným způsobem potí, a tak se z výletu vrací narozdíl od ostatních zcela promočen. A tak zatímco se běžný výletník věnuje odpočinku, Helmut suší mokré věci a loví veškerou výbavu z termosek. No, koneckonců proč ne, zkuste si sami a uvidíte.

Marcel

Kolejové dění

Tak a jsem tu zase. Možná vám přišlo, že jsem tu dlouho nebyl. To je fakt, protože to, co jsem vám chtěl sdělit v lednovém čísle, jsem nestihl a

do února se to někde ztratilo a já jsem to už smazal, takže teď budu

muset vymyslet něco zloha nového.

Možná si někteří z vás všimli při jízdě vlakem na nějaký výlet (např.: Okna), že vyjedem-li z Hlavního nádraží směrem na Vysočany či Libeň, za malý okamžik jízdy vjedeme do tunelu (pod kopcem Vítkov – Vítkovský tunel), a když z něj zase vyjedeme, tak zjistíte, že nemáte svačinu. To je ovšem z hlediska tématiky mého článku vedlejší (ne však méně podstatný) problém, protože víc by vás měla zaujmout vlevo se rozkládající zplanýrovaná plocha, po které projíždějí bagry a Žluté buldozery a taky tam do toho chaosu odbočují 2

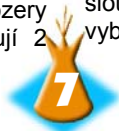
koleje. Toto celé však není nově vznikající mega nákupní centrum, ale stavba nazvaná Nové spojení. Ta má za úkol zvýšit propustnost vlaků do stanice Praha-hlavní nádraží z/na východ republiky (to je směr – Kolín, Kutná Hora, ale i Lysá nad Labem, Hradec Králové), a její konečná podoba by měla vypadat tak, že skrz kopec Vítkov povedou dva dvoukolejné tunely. Jedním povedou dvě koleje, které přes mosty na Balabence budou směřovat do stanice Prahy-Vysočany (dále pak Lysá nad Labem, Nymburk) a z druhého tunelu se bude vyjíždět do stanice Praha-Libeň. Tato situace je na prvním obrázku – jak to bude vypadat. Na druhé (západní) straně budou tunely spojené s Hlavním nádražím betonovým mostem, který bude vypadat

jako ten tramvajový na Barrandov, ale bude větší. To je na druhém obrázku, ale ještě bez mostu.

Starý tunel i drážní těleso ☺ by měly být použity jako stezky pro cyklisty (žvásty – stejně tam budou bydlet bezdomovci).

Dělníci pomocí strojů již prorazili cca 700m z každého tunelu (z celkové délky 2481m) a již jsou hotové podpěry na betonový most od Hlavního nádraží. A ty dvě koleje slouží k odvozu vytěženého materiálu z tunelu, který je dvěma vlaky denně (2x20 vagonů po 10 tunách) odvážen na několik míst. Prvním je hromada u Hostivic, druhým je hromada u Kralup nad Vltavou, třetím je halda někde u Neratovic a konečně posledním místem je nově postavená automobilka u Kolína, kde slouží jako materiál pro násep na vybudování vlečky.

Tak snad jsem vás pro tentokrát nasytil a těším se u dalších zajímavých kolejoých událostí.

lkarus

Nejbodovanějšími

Zdravíme skální fanoušky našeho, spíše však vašeho, bodování. Pro začátek jukněte prosím na výsledky umístěné za tímto článkem a pak se sem očima vraťte. Hotovo? Jestli ano, můžete pokračovat. Nyní víte kolikátí jste, kolikátí jsou vaši kamarádi, kolik máte bodů a spousty dalších užitečných věcí. Jelikož z výsledkové listiny průběžného bodování zjistíte všechno, tak už nemám slov. Rozloučíme se klasickým SBÍREJTE BODY.

My z Bodové Lhoty (Vigo a Bužu)

DRUŽINY

1	Kamzíci	130
2	Zubři	67
4	Tygři	40
3	Gepardi	39

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	305
1	Helmut (KA)	220
2	Jake (KA)	213
3	Ajdam (KA)	145

4	Sára (TY)	127
	Anča (ZU)	127
	Chrob (ZU)	127
5	Kazach (KA)	112
6	Eda (ZU)	93
7	Michal (GE)	66
8	Petr (GE)	65
9	Stáňa (TY)	64
10	Bobeš (GE)	63
11	Sebík (ZU)	52
12	Bart (TY)	47
13	Žalud (TY)	46
14	Michal (ZU)	45
15	Honza (TY)	38
16	Nic (TY)	36
17	Honza (GE)	31
18	David (TY)	29
	Radka (KA)	29
	Filip (TY)	29
19	David (GE)	28
20	Ríša (TY)	24
21	Viktor (GE)	9
	Sláva (TY)	9
22	Lišák (TY)	8
23	Marek (GE)	7
24	Petr (TY)	3

KOČOVNÍK & OSMAK

